

Unió Musical de La Pobla Llarga

Crònica d'una societat musical_

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ.....	3
1.FORMACIÓ DE LA BANDA I FETS SIGNIFICATIUS.....	5
1.1. FASE DE FORMACIÓ.....	5
1.2. DISSOLUCIÓ I REAGRUPAMENT.....	6
1.3. LA GUERRA CIVIL I ELS ANYS POSTERIORs...8	
PRIMERA ÈPOCA DAURADA DE LA BANDA	
PRIMERES DONES MÚSIC A LA BANDA	
1.4. FUSIÓ AMB EL QUADRE ARTÍSTIC.....	13
1.5. ELS ANYS 60 I 70.....	14
2.ACTIVITAT DE LA BANDA ALS NOSTRES DIES.....	16
2.1. EL CONCERT: REPERTORI I TIPUS DE PÚBLIC.	16
2.2. ELS CERTÀMENS.....	18
2.3. LA BANDA AL CARRER.....	22
3.ESCOLA DE MÚSICA I BANDA JOVE.....	24
4.JUNTA RECTORA.....	26
EPÍLEG.....	29

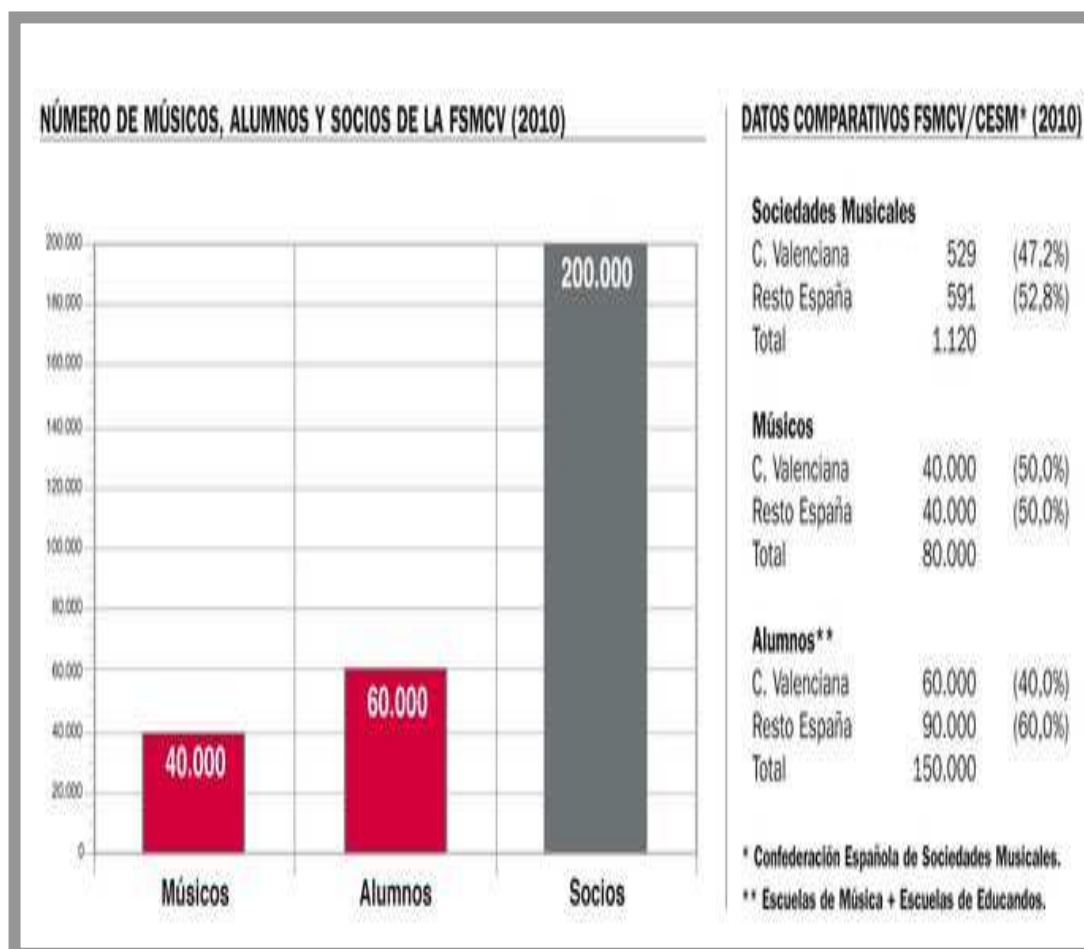
INTRODUCCIÓ

Van ser els meus pares els qui m'arrossegaren, amb sis anys, a la Societat Musical del meu poble; però amb el temps, vaig anar descobrint un món que cada vegada m'apassionava més i m'omplia d'alguna cosa més que de música. La Banda de Música del meu poble m'ha donat l'oportunitat d'aprendre el llenguatge universal de la música, a més de desenvolupar la sensibilitat i l'expressió artística. Però sobretot, penso que aquestes societats musicals constitueixen un fenomen de cohesió social, de tradició popular i d'afecte entre persones, unides per una mateixa causa i un bé comú.

Aquestes agrupacions musicals posen a l'abast de la societat el seu missatge sonor, omplint d'art, de tradició i de festa cada racó on s'hi donen. A més, les Bandes de Música són la cantera de la qual es nodreix gran part del món professional de la música. De la mà d'aquestes han sortit compositors, directors, intèrprets, docents i en definitiva, molts professionals de la música.

Al nostre país podem trobar gran quantitat de Bandes de Música, però és a la Comunitat Valenciana on existeix un moviment més arrelat i expandit. Cada poble, gran o petit, té la seva Banda, i són molts els pobles que tenen dos, i inclús, tres bandes. Aquest fet suposa un viver constant de músics, alumnes, professors, concerts, actuacions, trobades i esdeveniments musicals.

Per posar noms concrets a aquestes afirmacions, la Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana ens cedeix aquestes dades oficials:

Per tot és que penso que les Bandes de Música són un interessant objecte d'estudi des del punt de vista antropològic; i és per açò que em faré servir de la meua societat, la Unió Musical de la Pobla Llarga, per a posar en relació l'ésser humà amb aquesta estructura social d'expressió cultural que és una Banda de Música.

1.- FORMACIÓ DE LA BANDA I FETS SIGNIFICATIUS

Es moment de veure com al llarg de la seva existència, la Banda de Música de la Unió Musical de La Pobla Llarga, s'ha adaptat als temps i ha passat per diverses fases.

1.1.- FASE DE FORMACIÓ

A efectes oficials, serà el 29 de Juny de 1906 - dia festiu al nostre poble (Sant Pere Apòstol) - el primer acte de la Banda de Música, però va ser durant el 1905 quan un grup de joves entusiastes, amants de la música, començaren a moure els fils necessaris per a que el poble gaudís de la seva pròpia agrupació musical. Després de diverses reunions d'aquell grup de joves il·lusionats, es pren la decisió de contractar un Mestre Director, que s'ocupés de la formació musical dels aspirants a músics. El Mestre en qüestió serà Don Melchor Lliri i tindrà al seu càrrec la formació i educació musical dels primers 53 compromesos amb la gènesi de la banda.

Arribats a aquest punt, la primera necessitat serà la d'adquirir instruments musicals. I és en aquest punt on trobem el primer problema financer. Per a l'adquisició de l'instrumental es compta amb el mecenatge de diversos empresaris amb recursos econòmics suficients. Amb la seva ajuda es compren 55 instruments per valor de 13.410 pessetes. No tenim dades per a afirmar que aquesta quantitat va ser reemborsada als seus benefactors, però es de suposar que no. La seva col·laboració desinteressada - sempre present aquesta a tots els estrats d'una societat musical - va suposar que aquestos joves músics començaren a aprendre el llenguatge musical i a assajar amb els instruments. Amb sacrifici i esforç constant, aquell grup va poder consolidar-se i desfilar el 29 de Juny de 1906, pels carrers de La Pobla Llarga, eufòrica aquesta i plena d'orgull, per veure els seus fills, germans, marits i éssers més volguts, desfilar amb la banda que omplia el poble de pasdobles.

Durant aquests primers anys, la Banda de Música, delecta al poble en totes i cadascuna de les festes locals. Amenitza els actes festius i acompanya les processons del poble. Amb tot, aquesta serà una fase de la banda "popular" o "festiva". Encara que el desenvolupament posterior de l'agrupació, cap a una banda al servei de la cultura, amb la intenció de popularitzar la música i acostar al públic el repertori musical amb els seus cicles de concerts, la banda de música de La Pobla Llarga, no perdrà mai la seva faceta de banda "popular" al servei de la música de festa i combinarà aquesta faceta amb la seva llavor concertística.

1.2.- PRIMERA DISSOLUCIÓ I REAGRUPAMENT

No tenim dades exactes del que ocorregué al 1919. D'aquests temps no trobem actes escrites corresponents a assemblees o reunions, possiblement per la mancança d'una junta directiva i rectora estable o definida. És possible que es produïren malentesos i dissidències entre els membres d'aquella societat musical. O tal volta alguna altra efemèride, com el clima de postguerra que assolí ben bé tota Europa a causa de la Gran Guerra, propiciaren que l'agrupació es dissolgués. Hem de recordar que malgrat la neutralitat espanyola durant la Primera Guerra Mundial, els anys anteriors al 1919 van ser difícils: l'esgotament de la guerra fa que el país s'enfonsi en un període de crisi al 1917. A més, a l'any 1918 s'haurà de fer front a una forta epidèmia de grip, coneguda com la "grip espanyola". La pandèmia va infectar 8 milions de persones i va causar al voltant de 300.000 morts.

No trobem ningun document que faci referència alguna al destí que varen tenir aquells primers 55 instruments de la nostra societat musical. L'únic que podem trobar és una llista de l'any 1906 on es relaciona el instrument assignat a cada músic. La llista conté 40 persones i instruments. La compra fou de 55 instruments. Per tant en aquest 1919 ja s'ha perdut la pista a 15 dels instruments adquirits al 1906. Pot ser no s'entregaren els 55

instruments per falta de músics, o pot ser aquestos 15 instruments no catalogats desapareixen.

La bona qüestió és que el nostre poble passarà 10 anys sense la seva Banda de Música. Cap a l'any 1929, una part dels músics fundadors d'aquella primera banda del 1906, molts dels quals, encara guardaven com sagrades relíquies, els seus instruments, van voler aixecar de nou aquella agrupació musical que tantes satisfaccions els havia donat. Noves reunions, nova contractació del mateix mestre director, i ara sí, creació d'una junta rectora que dirigeixi els aspectes burocràtics que envolten a la banda.

Al 1930, la banda gaudirà de nou d'un finançament d'instruments per part d'un empresari del poble, que cedeix al voltant de 9.000 pessetes per a la compra de nous instruments. Altre fet significatiu d'aquesta època és que l'Excel·lentíssim Ajuntament de La Pobla Llarga, al 1931, comunica a la directiva de la banda que rebrà una subvenció de 3.000 pessetes a l'any per a pagar els honoraris del mestre director, a canvi d'amenitzar els actes oficials i festius de la població, i acompanyar a la corporació municipal en aquestos actes. Cap a mitjan d'aquest any, la banda fa front a la dimissió del seu mestre director, Don Melchor Lliri, fundador de la primera banda al 1906, per motius de salut. Aquest fet, suposa un contratemps institucional i moral important per a la societat, però amb tot, la Banda està per sobre de tot i l'activitat continua.

La junta directiva i el nou director, proposen un fet significatiu al 1932. Buscant el compromís dels músics que formen la banda, proposen sancionar als músics que falten a l'assaig amb 25 cèntims (un real), i amb una peseta de descompte als que falten als actes d'actuació de la banda. Pot ser un dels primers indicis de professionalitzar i a l'hora responsabilitzar als membres de l'agrupació. Actualment, amb mesures com aquesta, pot ser la banda es quedés amb un grapat reduït de músics. Penso que la responsabilitat no s'ha de pagar, és una virtut que es pot

conduir amb l'educació, i s'ha de fomentar de manera intrínseca.

Al 1933 el Patronat Musical de Santa Cecília (nom oficial de l'agrupació en aquell moment) es contractat per a tocar a les falles de València. El nombre de les falles a València augmenta considerablement any rere any, i per tant la consegüent demanda de bandes de música també. En un dels apartats posteriors farem afermament en aquestos fets: el caràcter festiu del poble valencià, les falles, les festes populars i els moros i cristians, entre d'altres, afavoreixen el moviment continu de les nostres Bandes de Música. Un bon exemple el trobem a l'Octubre d'aquest mateix any 1933: la nostra Banda, es convidada per a actuar als actes commemoratius que València prepara per al dia 29 d'aquest mes, amb motiu de la rebuda de les restes mortals de l'insigne i gran novel·lista valencià Don Vicente Blasco Ibañez.

1.3.- LA GUERRA CIVIL I ELS ANYS POSTERIORIS

PRIMERA ÈPOCA DAURADA DE LA BANDA

PRIMERES DONES MÚSIC A LA BANDA

Al llibre d'actes que elabora la junta directiva queda constància de l'última d'aquestes al gener del 1936. Els anys de la Guerra Civil suposen un període d'inactivitat de la banda. El poble, i el país en general, no estan per a festes i cercaviles. No és moment de bandes, el país queda dividit en "bandos": el republicà i el amotinat, a les ordres de Francisco Franco.

Al 1939 serà el Sr. Alcalde, Don Juan Miñana Albelda, qui esperoni els amants de la música amb la finalitat de reorganitzar la Banda de Música. Tal és el compromís d'aquest Alcalde, que formarà part de la junta directiva de la societat, amb el càrrec de vicepresident, durant els anys posteriors fins al 1945.

A l'any 1941 s'intenta que la banda tingui un local estable d'assaig. Se'n contracta un amb un lloguer anual de 600 pessetes. Al 1942 el Sindicat de Reg, cedeix gratuïtament el seu local i a més, subvenciona a la banda amb 3.000 pessetes anuals. Important i significatiu

recolzament aquest. Sembla que els socis i aficionats s'adonen, després dels mals temps i de les dissolucions de l'agrupació, que la banda és necessària com a element difusor de cultura, educació i tradició popular, a més de ser patrimoni de tota la població.

L'any 1942 serà el primer d'una fase de floriment de la nostra banda de música. L'arribada del nou director, Don José Pérez Ballester sembla crucial en aquest esdevenir. El músic, antic director de la banda i President Honorífic de la Unió Musical de la Poble Llarga, José Barberà Cardona "El Senyor Pepe", em concedeix una entrevista molt profitosa i interessant. El senyor Pepe m'explica que Don José Pérez Ballester, abans que tot era un gran músic, tècnicament molt preparat, i a més, un gran docent. Diu que el seu caràcter enèrgic i la manera que tenia de tractar amb els músics, traient de cadascun d'ells el millor, van fer que aquells membres de la banda no regatejaren temps ni sacrifici en els constants assajos. Amb tot, la banda assoleix un alt nivell musical i es troba sobradament preparada per a presentar-se a nombrosos certàmens. Ni més ni menys que 13 premis obtindrà la banda entre els anys 1943 i 1950. Primers premis, segons premis, i inclús alguna que altra menció honorífica. Tot plegat fa que la música de la nostra banda comenci a sonar a la ràdio, i el seu nom, i el de La Poble Llarga, comenci a llegir-s'hi a la premsa.

En aquestos mateixos anys de floriment, s'hi dona a la nostra banda un fet quasi únic i molt avantguardista. La banda comptarà al seu planter amb tres noies. D'aquestes tres primeres noies músic del nostre poble, tinc el plaer de parlar amb Otilia Barberà Cardona. La senyora Otelin m'explica que en aquells temps no estava massa bé que una dona formés part d'una banda de música, que deixés les seves tasques domèstiques, per a anar a assajar, o per anar a les festes locals de qualsevol altre poble uns quants dies, amb una colla de 40 o 50 homes. Aquesta apunta que el seu cas va ser diferent i particular, ja que pràcticament tota la seva família, pare i germans, formaven part de la banda de música, i a més,

el seu veí, el director de la banda, els va animar a tots a que Otilia aprenqués música i entrés a formar part de l'agrupació musical del poble. Amb tot, sembla que la reputació de la jove Otilin estava fora de perill amb la companyia de gairebé tota la seva família a la banda. Aquesta, m'ensenya totes les fotos, què guarda com un tresor, amb llàgrimes als ulls, i quan li demano que m'agradaria emportar-me-les per a fer unes còpies es mostra una mica reticent, calla la seva resposta, però la deixa entendre. Jo li dic que no es preocupi i li faig entendre que no és necessari que m'endugui el seu tresor. Malgrat açò, el segon dia que torno a parlar amb ella, sembla que s'ho ha pensat i molt amablement em diu que em deixarà tota la documentació que guarda per a que me la copiï, això sí, demanant-me que tingui una cura extremada amb tot el material. No puc evitar donar-li les gràcies amb dues besades de tot cor què mostren el meu agraïment.

A continuació podem veure a les tres noies de la banda en diverses fotografies. Aquesta m'explica, amb cert to sarcàstic, com anaven a l'última moda amb el vestit inspirat en l'uniforme de la falange, que en aquells temps feia furor, segurament per implantació del règim dictatorial.

- Anys 40 -

- La Banda amb el primer premi obtingut al certamen d'Ontinyent a l'any 1943 -

La Banda al certamen de València a l'any 1944

En aquestes dos últimes fotos, m'ompli d'orgull veure el meu pare amb només 15 anys. Com ens explica el "Senyor Pepe", i jo penso com ell, als pobles, ser músic de la banda es converteix en una tradició familiar. Ell mateix ha tingut al seu pare músic, a la seva germana Otelin, als seus dos fills - un dels quals, José Barberà Ferrer, ha segut també, com el seu pare, un notable director de la nostra banda - i ara també el seu net. La senyora Otelin per la seva part, prompte va arrossegar als seus dos fills

a la banda del poble, que a la vegada han fet músics tots els seus fills. A més, aquesta m'explica, amb llàgrimes als ulls, de nou, que si el seu net Emili, novençà, la fera prompte besàvia, no li agradaria rés més què el seu besnét fos també músic.

L'última foto, ens mostra la banda al certamen de València a l'any 1944. Les cròniques apunten que va ser tota una sorpresa per al públic assistent al certamen i per als propis periodistes, el veure a tres senyorettes formant part d'una banda de música. Per tant, estem en plenes facultats d'afirmar que la banda del Patronat Musical de Santa Cecília de La Pobla Llarga, va ser una de les primeres bandes de música de la Comunitat Valenciana en comptar amb dones al seu planter.

A continuació deixo mostres d'aquestes afirmacions.

FERIA DE JULIO

Comienza el Concurso Regional de Bandas Civiles

La banda de Puebla Larga, de la que forman parte tres señoritas clarinetistas. — Aspecto de la plaza durante la actuación de una banda. — Los componentes del jurado. De izquierda a derecha: Señores Martínez, Aidas, Gil, Jimeno, Sosa y Gomá. — (Fotos L. Vidal)

- Retalls del periòdic i text que acompanya la foto anterior -

Jornada

FERIA DE JULIO

Ayer se celebró la primera audición del Certamen Musical

EN LA BANDA DE PUEBLA LARGA

figuran tres "señoritas-clarinete"

CERTAMEN MUSICAL

El primer certamen que haya presentado la nota más original y simpática que pueda pensarse

La banda Sociedad Popular de Pedralva desfilando por las calles de la ciudad.—Actuación de las bandas en la Plaza de Toros.—Nota original de este año lo constituyó estas bellas señoritas que forman parte de la banda del Patronato de Santa Cecilia de Puebla Larga.—El Jurado escuchando la audición.—(Información gráfica Cabrelles Sigüenza)

-Retall de Las Provincias del dia posterior al certamen i també acompanyant la foto de la banda a la plaça de bous amb les tres noies músic -

Aquesta brillant etapa de la banda, amb fets tan memorables per a la història de la nostra societat musical, culminarà al 1954, quan el mestre director Don José Perez Ballester, presenta la seva dimissió per a deixar la nostra banda amateur, i poder millorar la seva carrera com a director professional. Aquesta baixa va causar, tant a la junta rectora com als músics, un trastorn important. No obstant, els 12 anys que el mestre està al capdavant de la nostra banda, es recorden com la primera època daurada d'aquesta.

1.4.- FUSIÓ AMB EL QUADRE ARTÍSTIC

A l'any 1954 un grup de joves de La Pobla Llargà amants del Teatre, suggereixen a la junta directiva de la societat, l'associació del seu grup de teatre amb la banda de música. Els objectius seran els de oferir al públic obres del repertori de la sarsuela, i ajudar amb els ingressos de les seves representacions a la societat musical. De forma unànime la junta rectora aprova la proposta i es procedeix a la fusió oficial del quadre artístic amb la banda de música baix el nom de Quadre

artístic de Santa Cecília i Sant Calixt. La nostra banda col·laborarà amb el quadre en la posada a escena de sarsueles tan representatives del repertori com La Dolorosa, Los Claveles, La Reina Mora, La del Soto del Parra, La del Manojó de Rosas, Katuska, i moltes més.

El "Senyor Pepe" m'explica, en referència a aquests fets, la diferència que ell troba del repertori que abans oferien als concerts i el que oferim actualment. M'explica com abans no hi havia repertori musical expressament escrit per a banda. Per tant, la banda s'ajustava a les transcripcions d'obres del repertori universal de la música, als arranjaments per a banda d'obres normalment escrites per a orquestra simfònica: sarsueles, simfonies, obertures, etc. Ell mateix ha arreglat algunes de les obres del repertori musical per a poder ser interpretades per la banda. Actualment en actiu com a director de banda, em diu com s'han multiplicat les opcions al tenir obres escrites expressament per a banda de vent. Realment, els compositors que escriuen per a aquest tipus de formació musical, aprofiten les qüestions tècniques del planter: instrumentació, dinàmica, tessitura i qualitats tímbriques. Avui, diu, el cercle s'abasteix mútuament: de les bandes de música, surten estudiants de composició, que han tingut a la societat musical del poble, la seva primera escola de música; i aquests composen música expressament per a banda, amb la intenció de que aquest tipus d'agrupació gaudeixi del seu propi repertori.

1.5- ELS ANYS 60 I 70

A banda de l'activitat normal de la banda, d'aquests anys em sembla significatiu el fet que del si de la societat, sorgiren grups, conjunts i petites orquestrines de carrer, formades per músics de la nostra banda, que amenitzaven les nits més airoses i festeres d'aquests anys. Aquests grups de músics feien versions dels temes més actuals dels últims ritmes de ball o de la música lleugera.

Aquí tenim dos d'aquests grups, què van fer ballar i cantar a aquelles generacions amb les seves actuacions als escenaris de tota la nostra geografia:

- Los Dangers -

- Orquestra Joper -

Amb tot, hem repassat els fets que considero més representatius i significatius de la nostra banda al llarg de la seva història més antiga.

2.- ACTIVITAT DE LA BANDA ALS NOSTRES DIES

Actualment, la nostra societat s'anomena "Unió Musical de la Pobla Llarga". Cap a la dècada dels noranta, en una assemblea ordinària, es va aprovar aquest canvi de nom. Els músics varem pensar que aquesta paraula, "Unió", era la que havia de guiar el nostre treball i representar el nostre esperit com a societat musical. Veurem com la banda de la Unió Musical de La Pobla Llarga, escriu pàgines glorioses de la seva història, i intentarem buscar i explicar els causants d'aquests fets.

En primer lloc anem a repassar quines són les activitats actuals de la banda:

2.1.- ELS CONCERTS:EL REPERTORI I ELS TIPUS DE PÚBLIC

Actualment la societat musical rep una subvenció anual de l'Ajuntament; a canvi la banda ha de programar entre 4 i 5 concerts a l'any per al poble. A més haurà d'acompanyar la corporació municipal en alguns actes i també haurà de participar en alguns esdeveniments festius de la població. L'encarregat de programar el repertori per als concerts és el nostre director Joaquín Gericó Trilla, catedràtic de flauta del Conservatori de València, i director de l'escola de música i de la banda. Els objectius generals del repertori:

- Fer gaudir als socis i aficionats a la música del nostre poble.
- Arribar al major nombre de públic possible.
- Oferir un repertori variat en èpoques i estils.
- Mantenir el nivell de la banda amb aquest repertori variat.
- Intentar que els músics gaudeixin de cadascuna de les peces.

Per norma general comencem el concert amb un pasdoble, forma musical molt arrelada a la nostra terra. Aquesta primera peça, curta i amb caràcter alegre i festiu, ens ajuda a entrar en el concert. La cantera de pasdobles podríem considerar-la inesgotable. El pasdoble no ha canviat massa amb els temps. Ha evolucionat en

alguns aspectes harmònics i tímbrics, però no ha deixat de presentar-se amb la mateixa forma musical. Generalment i molt bàsicament podem estructurar-lo de la següent manera:

Introducció - 1er Tema - pont - [Trio - (2on Tema) - Final]

El compositor podrà fer les petites variacions que consideri oportunes per a sorprendre l'oient, però la forma està establida i per norma general, els pasdobles respondran a aquesta estructura.

La segon peça té la intenció de fidelitzar a un nombre bastant ampli del nostre públic, són els nostres *heavy users* - els anomeno així perquè no es perden cap de concert, plogui o nevi - , i són aficionats, socis i antics músics d'una mitjana d'edat de 60 anys. Amb quin tipus de peça gaudeix molt aquest tipus de públic? Sens dubte, amb una bona sarsuela. És normal veure des de dalt l'escenari, com aquest tipus de públic, vocalitza les lletres del text de la sarsuela, al ritme de les melodies que emet la banda. Les coneixen totes, i a més, com hem vist anteriorment, ells mateix les han interpretades, o bé com a músics o bé com a integrants del quadre artístic.

Amb la tercera peça, solem arribar a la fi de la primera part del concert. Sol ser una peça del gran repertori universal de la música, això sí, amb transcripció per a banda: Wagner, Tchaikowsky, Rimski-Kórsakov, Falla, Turina... Amb aquest tipus d'obra complim l'objectiu de donar a conèixer obres consagrades del repertori musical, i amb aquest sentit difondre cultura.

La segona part del nostre concert ofereix una música, podríem dir, més moderna. Normalment són peces d'un estil diferent al què hem presentat a la primera part. És molt probable que en aquesta segona part interpretem obres expressament escrites per a banda de música. Intentem, amb aquesta diversitat, arribar al major nombre de públic possible: joves, vells, seguidors fidels i seguidors no habituals.

Aquesta és l'estructura bàsica de la programació dels nostres concerts. Malgrat això, no sempre és la mateixa. És molt habitual dels nostres concerts, que algun músic

s'hi prepari una peça per a tocar de solista acompanyat per la banda. Aquest fet és positiu tant per al desenvolupament individual del propi intèrpret, com per a la banda, què fa un treball tècnic notable de dinàmiques, intensitats i plans sonors. D'altra banda, cada any, és programen dues concerts, subvencionats per la Generalitat Valenciana, on el repertori ha de ser íntegrament compost per compositors valencians. Aquests són els anomenats concerts de "Retrobem la nostra Música".

Amb açò acabem aquest apartat dels concerts i enllacem directament amb el següent, què fa referència a un altre tipus d'actuació i activitat de la banda: els certàmens.

2.2.- ELS CERTÀMENS

El nostre director Joaquín Gericó s'assembla molt al director què entre els anys 40 i 50, va regir la banda en la seva primera època daurada. Joaquín Gericó és per endavant un grandíssim músic, i després un excel·lent director. Açò, juntament amb les seves honorables qualitats com a persona, han fet d'aquest, una peça fonamental en l'esdevenir de la Unió Musical en l'actualitat. Baix el meu punt de vista, aquest ha sabut mesurar molt bé les dosis de disciplina, bon fer i tracte amb les persones. En referència als certàmens, pensa que el repte de presentar-s'hi, sempre ha de suposar aspectes positius. La banda puja el nivell al màxim de les seves possibilitats i els músics viuen experiències que els enriqueixen com a músics i com a persones. De la mateixa manera, cada certamen ha segut per a Joaquín un repte personal, què li ha aportat moltes satisfaccions professionals i personals. Les inquietuts de Joaquín, com a músic i com a director de la nostra banda, han estat definides per la recerca de la millora constant i el desenvolupament continu. La seva estança a la nostra societat coincideix, i no de casualitat, en una altra època daurada de la banda, i tal volta, l'època més fructífera en molts aspectes.

L'any 2002, segon any que la banda està sota la seva direcció, decideix que ens hem de presentar de nou a un certamen. A la banda li correspon per història i per nom. Decideix començar amb humilitat i presentar-nos al Certamen Provincial de Bandes de la Diputació de València. La gent del poble, socis i aficionats, no dubtaran en omplir autobusos i acompanyar la banda a l'auditori. El viatge, el concert i tot plegat sempre quedarà en la retina de tots ells. La banda literalment "arrasa" al primer certamen al què es presenta després de molt de temps, obtenint una puntuació del jurat de 398 punts sobre 400 possibles. Però molt lluny de relaxar-se, el director i els músics, comencen a preparar el certamen de la Comunitat, per ser els campions al provincial. En aquest certamen, representant la província de València, la Unió Musical de La Pobla Llarga, obtindrà el segon premi i quedarà com la segona millor banda de la Comunitat Valenciana per a aquest any i en la seva secció.

Però com he dit abans, l'inesgotable ambició del nostre director, ens transmet a tots que aquest és sols el inici del què la nostra banda de música ha d'aconseguir. La banda segueix amb la seva activitat normal, i l'any 2004, amb la intenció de seguir progressant, s'hi presentarà al Certamen Internacional Ciutat de València. Aquest certamen abassega l'atenció del món bandístic a nivell internacional; conjunts de tot arreu son ubicats en diferents seccions, tenint en compte el nombre de músics. L'Ajuntament de València, co-patrocinador amb la Generalitat Valenciana, i a través del Institut Valencià de la Música, realitza obres d'encàrrec per fer-se servir com obra obligada al Concurs, elegint cada agrupació la seva obra lliure a interpretar. Aquest fet suposa un important focus d'atenció també per als compositors de música de banda. En aquest certamen la Unió Musical de La Pobla Llarga obté el segon premi, quedant per sota d'un altra banda valenciana, competint les dues amb altres de la nostra geografia i de fora de les nostres fronteres.

De nou ens prendrem un any d'activitat habitual, sense la pressió d'assajos amb finalitat de certamen; i a

L'any 2006, la junta i el director, pensen que una bona manera de celebrar el Centenari de la societat seria anant de nou a certamen. En aquest cas, les aspiracions superen qualsevol de les anteriors de la banda en tota la seva història. La banda, i el seu suport d'aficionats viatjarà a Holanda al "World Music Contest" de la ciutat de Kerkrade. Tot, des de l'eixida, el viatge, el concurs i la tornada, tampoc se'ns oblidarà a ningú. Dues medalles d'or en les dues modalitats que s'hi presenta la banda: la de concert i la de desfilada. A més de la preparació habitual de les obres del concert, la preparació de la disciplina de desfilada, va ser especial per el diferent entrenament que varem necessitar. Unes quantes van ser les vesprades que tots passarem al camp de futbol del poliesportiu del poble, assajant i mesurant quasi al mil·límetre cada moviment del conjunt de la banda. En si, aquestos fets ja suposen un benefici per a la banda: els assajos intensius - moltes vegades amb concentracions a albergs durant uns quants dies - , les hores de preparació personal i de conjunt, i la germanor i unió que es respira a l'ambient baix el clima d'esforç i superació. Però si com a colofó aconseguies obtenir una compensació en forma de guardó, l'alegria d'aquells moments s'hi queda per sempre al nostre cor. Les imatges s'hi guarden a la memòria i els records semblen passar per la nostra retina com si de nou estiguéssim allí. Realment són experiències inoblidables, que tots hem pogut viure gràcies a la nostra banda de música. De no haver segut músic, no sé de quin altra manera hagués pogut viure aquest tipus de sensació.

Amb aquesta mateixa tònica, la banda fa la seva marxa habitual al 2007, i amb vista a l'any 2008, comença a preparar un altre certamen, en aquest cas un altre Certamen Internacional a la ciutat de Praga. Aquestos viatges, suposen per a tota la societat un esforç econòmic a nivell institucional. De les contractes de la banda al carrer, tema que tractarem al pròxim capítol, cada músic deixa un tant per cent del seu sou durant aquestos anys, per a poder finançar-s'hi el viatge; a més de tot el que pugui fer-se per obtenir beneficis econòmics, com concerts

extraordinaris amb cobrament d'entrada, venda d'articles, loteries i recerca de qualsevol tipus de subvenció. De nou, tot plegat, torna a merèixer la pena. En aquest cas, som la única banda a Praga que representa l'estat espanyol, i competim amb agrupacions de França, Suïssa, Bèlgica, Holanda, Alemanya i de la pròpia República Txeca. No sols ens guardonen amb el primer premi de la nostra secció, a més, obtenim la menció honorífica per ser l'agrupació del festival que més punts obté de totes les participants a totes les seccions. La traca final arriba quan el nostre director Joaquín Gericó, es guardonat amb el premi al millor director del festival. De nou alegria desbordant, per als músics, i per als aficionats de la nostra banda, que gairebé havien omplit, ells sols, un avió per a acompanyar-nos en aquell nou repte. I de nou rebuda al nostre poble, per molts aficionats i per la corporació municipal, encapçalada per l'alcalde, amb tots els músics als balcons de l'Ajuntament victorejats. Traques i cercavila pels carrers del poble a la 1h de la matinada.

I aquesta és la dinàmica que hem seguit fins als nostres dies, l'any 2010 tocava certamen, i així ho varem fer. La banda va tornar a centrar-s'hi en la preparació de les obres i ens presentarem al certamen Ciutat d'Alginet, un altra ciutat valenciana amb forta tradició musical i amb un certamen relativament jove d'edicions, obtenint un amarg, després del aconseguït en concursos anteriors, segon premi. Amb tot, la banda havia seguit amb la dinàmica d'intentar millorar, progressar i sobretot créixer en nombre de músics. Va ser aquest repte el que Joaquín s'havia proposat per a aquest certamen, presentar-nos a una secció superior, amb major nombre de músics, i fer una banda més gran.

Per tot, després d'haver aconseguït aquestos guardons, el director és el primer que no vol acomodar-se amb les lloances i ja està ordint un certamen per a l'any 2014 a una ciutat d'Itàlia.

Com hem vist, la banda du uns 12 anys, els que Joaquín Gericó és director, a un alt nivell de rendiment,

amb la satisfacció d'haver aconseguit els reconeixements amb forma de premis, però amb la il·lusió intacta per seguir engrandint el nom de la societat, i sobretot, per compartir amb les futures generacions de músics totes aquestes experiències inoblidables, que ens han fet créixer a tots com a músics i com a persones.

2.3.- LA BANDA AL CARRER

La nostra banda combina, en un percentatge de 50 a 50, la seva activitat concertística amb actes de carrer. El caràcter festiu, propi dels pobles de la Comunitat Valenciana, és el responsable de la concentració de bandes de música, durant tot l'any, a les festes locals de cada poble o ciutat. Cadascuna d'aquestes festes, compta amb els seus actes, on la banda juga un paper fonamental; els mateixos festers asseguren que sense música no hi ha festa. De totes, les més representatives del nostre territori, són Les Falles i Els Moros i Cristians. Aquestes últimes es succeeixen pràcticament durant tot l'any, provocant un moviment continu de les bandes, d'un lloc a un altre. Les bandes, solen comptar amb el seu propi acte de presentació, en alguns dels casos en forma de concurs; és l'anomenada Entrada de Bandes. És un altra prova de la constant cura que ha de tenir la banda, i del bon fer que ha de mostrar, tant en actes de concert, com en actes de carrer. D'aquesta manera, estem exposats a una constant competència "sana" entre bandes, que si més no, ajuda a mantenir i pujar el nivell de les nostres agrupacions. Possiblement siguin els Moros i Cristians d'Alcoi i d'Ontinyent els més emblemàtics de la nostra comunitat, i on major concentració de bandes de música es produeix. També les falles suposen un viver constant de bandes de música, on pràcticament és impossible trobar un músic de la comunitat lliure, per a aquestes dates de Març. Però, com he dit, els pobles que celebren la festa dels Moros i Cristians, son molts durant tots els mesos de l'any, coincidint en molts casos les dates de les festes d'uns i altres pobles. La nostra banda recorre pràcticament tota la geografia de la comunitat,

participant de les festes de pobles d'Alacant, València i Castelló.

Aquesta faceta de la banda, no seria possible, sense l'administració d'un delegat o cap de banda, que s'encarregui de les contractes i de l'organització d'aquests actes de la banda. Per tant, aquí tornem a trobar una altra vessant de col·laboració desinteressada. Són moltes hores les que el cap de banda, normalment un músic, dedica a l'elaboració de llistes de músics, trucades de telèfon, organització d'actes, desplaçaments per a firmar contractes, etc. A més, aquesta persona, és la primera de la banda que està exposada a les directrius, queixes o reprimendes dels qui ens contracten, i també dels propis músics, quan no estan d'acord en algun aspecte. És per açò, que ha de estar sempre en contacte amb persones i fer gala d'allò que anomenem "do de gents", combinant aquesta faceta en la d'organització i disciplina.

De totes les contractes que la banda firma al llarg de l'any, es destina un 10% de cadascuna a la tresoreria de la Unió Musical. En un altre capítol ens centrarem en l'administració de la societat. La resta de la contracta es divideix per els músics que han participat als actes. Per a molts de nosaltres significa una font d'ingressos important al llarg de l'any.

Amb aquesta imatge tanquem el capítol d'activitats de la banda als nostres dies.

- La banda a una entrada cristiana -

3.- ESCOLA DE MÚSICA I BANDA JOVE

L'escola de música és indissociable de la banda de música des dels inicis d'aquesta. Amb l'escola de música, oferim al poble la possibilitat de què els seus fills aprenguin el llenguatge universal de la música, desenvolupen les seves qualitats sensibles i emocionals, i a més adquireixin competències bàsiques que els ajudin a créixer en el món què els envolta. Des de la música, les nostres nenes i els nostres nens poden adquirir les següents competències:

- Competència comunicativa lingüística
- Competència artística i cultural
- Competència matemàtica
- Competència per a aprendre a aprendre
- Competència d'autonomia i iniciativa personal
- Competència social i ciutadana
- Competència en el coneixement i en la interacció amb el món físic

A més, hem de tenir en compte, els beneficis de l'ensenyament de la música, tant en la vessant emocional, com en la psicomotriu. Científicament estan comprovats els efectes positius, al cervell, i a tot el cos, d'una activitat musical continuada. En aquest sentit recomano el documental "Mi cerebro musical", de la National Geographic, on especialistes neuro-científics descobreixen efectes fisiològics benefactors i de desenvolupament cognitiu durant l'activitat musical.

Oferir aquesta possibilitat a la gent del nostre poble és la primera directriu de l'escola de música. A més, un altre objectiu específic, és fer de l'escola la cantera de músics de la nostra banda i de les futures generacions de músics del poble. En aquest sentit, l'entrevista amb l'antic músic, director de la banda i professor de l'escola "el senyor Pepe", també ens deixa apunts interessants. Ell mateix ha fet classes, ens explica, de totes les assignatures: solfeig (actualment llenguatge musical), conjunts instrumentals i tècnica de cada instrument. Abans, el mateix mestre i director era l'encarregat d'ensenyar-ho tot, i per tant havia de ser un

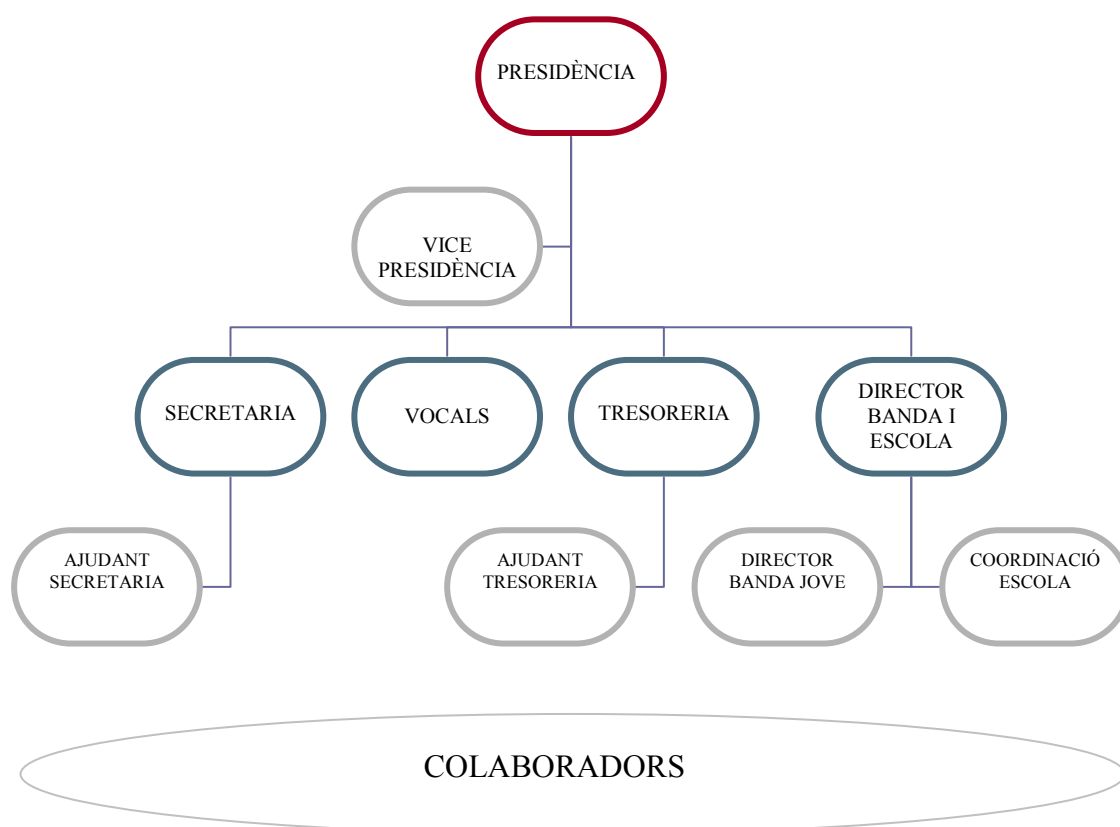
profund coneixedor de la tècnica pròpia de cada instrument i de totes les facetes del llenguatge musical. És la principal diferència que hi trobem amb l'ensenyament actual de la música. L'evolució natural va ser anar contractant mestres per famílies o cordes instrumentals. Actualment, a més de contar amb mestres de llenguatge musical que imparteixen classes des de nadons de fins i tot un any fins a les classes d'adults, a l'escola contem amb un mestre per cada disciplina instrumental. Amb aquest aspecte, s'ha millorat la qualitat de l'ensenyament, i els 130 alumnes, que solem tenir de mitjana a l'any, poden gaudir de la docència de professionals de la música, tant al llenguatge musical com a les classes d'instrument. Aquest aspecte es veu reflectit en les dos a tres audicions que els alumnes fan a l'any, mostrant al públic quins són els seus avanços amb el instrument. D'aquesta manera, els alumnes, a més d'adquirir les destreses musicals pròpies, comencen a prendre consciència del món artístic del qual van a formar part.

En aquest mateix sentit, he volgut incloure, en aquest apartat de l'escola, la tasca de la banda jove de la nostra societat. En aquesta banda juvenil, és on les joves músics, fan els seus primers actes com a components d'una banda de música. Actualment la banda jove la formen uns 40 nens i nenes que en la seva majoria no superen els 15 anys. La notable qualificació tècnica del seu jove director Carlos Perales, juntament amb el seu excel·lent tracte amb nens, fan d'aquesta agrupació la verdadera cantera de la banda gran. Carlos està contínuament amb contacte amb cada mestre dels diferents instruments, i d'aquestes relacions surten els noms dels alumnes que estan preparats per a formar part de la banda juvenil. De la mateixa manera, aquest informarà al director de la banda gran, quins són els joves músics que estan preparats per a formar part d'aquesta. En aquest sentit, considerem sobreixent la llavor del nostre director de la banda juvenil, pel bé de la Unió Musical. Però no tot és disciplina, des d'aquesta agrupació, els nostres músics més joves tenen l'oportunitat de gaudir de viatges per a

oferir concerts, d'acudir a les trobades o festivals que cada any s'organitzen per a aquestes agrupacions, de fer intercanvis amb altres bandes joves de tot l'estat, i viure experiències de relació entre persones que estimen la música. En aquestos intercanvis, és molt comú albergar a les cases dels joves músics, nens o nenes de l'agrupació forana convidada. Aquestos fets accentuen les relacions afectives i emocionals dels nostres joves músics, fent-los prendre consciència del món que els envolta, directament des del fet musical i prenent la música com a pretext.

4.- LA JUNTA RECTORA

En la junta rectora de la societat tenim un planter d'unes 15 persones, que dirigeixen l'associació prestant els seus serveis i esforços, de forma desinteressada. Tots dediquen una part del seu temps al treball que envolta a la banda i a l'escola, i en definitiva vetllen pel bon funcionament de la societat musical. L'organigrama de la junta de la nostra societat està organitzat de la següent manera:

Una de les tasques que ha de dirimir la junta és la de l'administració d'ingressos i despeses. En aquest capítol he rebut la informació concreta del secretari i músic de la societat Carlos Garrigues Ortolà. Carlos treballa com a responsable administratiu a una empresa de construcció, i com tots els membres de la junta directiva, dedica hores del seu temps personal a l'administració de la societat musical. Sense la dedicació d'aquestes persones, l'entramat d'aquesta no es sostindria. Carlos m'explica que en aquest nivell, la societat funciona com una associació sense ànim de lucre. Al tancar el balanç de comptes de l'exercici anual, la societat no factura ningun benefici, i si és el cas, a penes compta amb uns pocs centenars d'euros; la totalitat dels ingressos es destinen a cobrir les despeses. Per norma general, la societat té aquesta distribució d'ingressos i despeses anualment:

INGRESSOS	DESPESES
<ul style="list-style-type: none"> - SUBVENCIONS: Ajuntament, Diputació, Federació de Societats Musicals de la Comunitat Valenciana, Institut valencià de la Música, etc. - LOTERIA - % CONTRACTES BANDA AL CARRER - QUOTES SOCIS - ALUMNAT DE L'ESCOLA 	<ul style="list-style-type: none"> - MANTENIMENT DE LA CASA DE LA MÚSICA: Abastiment d'aigua i d'electricitat, neteja, mobiliari escola i banda, material d'oficina, telefonia, etc. - SOUS: Director banda gran i director banda juvenil, i professorat de l'escola. - INSTRUMENTS: Compres i reparacions.
TOTAL = 80.000€ aprox.	TOTAL = 80.000€ aprox.

El nostre secretari insisteix en que el sistema administratiu que es segueix és molt similar al d'una

empresa, l'única diferència és que l'objectiu principal de la societat no passa per facturar beneficis a la fi de l'exercici. L'objectiu principal és l'autofinançament de la societat.

Amb tot, els membres de la junta treballen muscle amb muscle cada setmana, dirigint i gestionant el suport econòmic, però també el suport institucional de la banda gran, la banda juvenil i l'escola de música. Hem de tenir present, que els últims èxits aconseguits per la nostra banda i el bon funcionament de l'escola i de la banda juvenil, no hagueren segut possibles sense la impagable dedicació i excel·lent gerència de la nostra junta directiva. Elles i ells són una part fonamental de l'engranatge de la societat.

EPÍLEG

En darrer lloc m'agradaria fer afermament en la satisfacció i enriquiment personal que ha suposat la recopilació de tota la informació del present treball. En cadascuna de les entrevistes què he tingut – director, primera dona músic del poble, “El Senyor Pepe”, etc. – he notat la passió d'aquestes persones, per la música, i per la banda de música què els ha vist créixer, com a músics i com a persones. Estudiar tot l'entramat què sosté la societat musical, m'ha semblat una tasca apassionant. A més, les troballes documentals històriques, han suposat per a mi un tresor corprenedor. M'ha emplenat d'orgull i complaença veure com el meu pare, Vicent Albelda, a més de ser músic, participava com a membre d'antigues juntes directives, era membre del quadre artístic de teatre adjuntat a la banda, i formava part dels grups o conjunts orquestrals dels què hem parlat. Tot plegat ha suposat un treball molt gratificant. També m'ha fet prendre consciència del que suposa formar part d'una banda de música, del treball que hi ha al darrere de cada músic i de la llavor desinteressada que realitzen moltes persones pel bé de la societat musical. Com diu Joaquín Gericó, el nostre director, per a dur a bon terme qualsevol empresa s'ha de “poder”, s'ha de “saber” i s'ha de “voler”; tres paraules molt plenes de significat i de força, què prendrem per definir l'acció conjunta d'una “Unió” de persones, què dedica part de la seva vida a la societat musical, a l'art de la música, i en conseqüència a millorar la vida de les persones i fer del món on vivim, un lloc millor.